

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul II (2021) • Nr. 3 (8) • 30 Ianuarie

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să-L mărturisim pe Hristos!

„Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor și Eu voi mărturisi pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri...” (Matei 10, 32)

MĂNTUITORUL IISUS HRISTOS

Sfinții care ne împacă

Pr. Constantin Sturzu | Doxologia.ro

Sărbătoarea din 30 ianuarie este o sărbătoare a împăcării în Biserică. Sesizăm, din pățania credincioșilor din veacul al XI-lea, cât de ușor se poate aluneca în dezbinare, chiar având râvnă și (părelnică) evlavie la sfinți. Prilej de reflecție și îndemn și pentru noi să nu facem tabere în Biserică, pe nici un motiv.

Pe 30 ianuarie, Biserica Ortodoxă îi pomenește pe **Sfinții Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul** (sau de Nazianz) și **Ioan Gură de Aur**, care au pășorit în secolul IV, considerat „secolul de aur” al teologiei creștine. Dincolo de pomenirea lor individuală (pe 1 ianuarie, pe 25 ianuarie, respectiv pe 13 noiembrie), acești sfinți au primit și o zi de prăznuire comună, în urma unor neînțelegeri apărute în Biserică în secolul XI, „între bărbații cei pricosiți în învățături și îmbunătățiți”, cum scrie în Sinaxar. Existau trei tabere: vasiliteni, grigorițeni, ioaniteni, care considerau că sunt îndreptați să impună ca model desăvârșit pentru slujirea Bisericii pe unul dintre cei trei sfinți. În anul **1081**, cei trei sfinți i s-au arătat separat, apoi toți trei împreună Episcopului Ioan al Evhaitelor, spunându-i: „Noi, precum vezi, una suntem la

Dumnezeu și nu este între noi nici o sfadă sau împotrivire (...). Deci, sculându-te, poruncește aceluia care se separă, sfădindu-se, să nu se despartă, luptându-se pentru noi, căci pentru aceasta și noi ne-am sărguit cât am fost vii, și după mutarea noastră, ca să împăcăm lumea și să o aducem într-o unire”.

Așadar, sărbătoarea din **30 ianuarie este o sărbătoare a împăcării în Biserică**. Sesizăm, din pățania credincioșilor din veacul al XI-lea, cât de ușor se poate aluneca în dezbinare, chiar având râvnă și (părelnică) evlavie la sfinți. Prilej de reflecție și îndemn și pentru noi să nu facem tabere în Biserică, pe nici un motiv. Căci, urmând unor Părinți contemporani, unii au ajuns să se certe între ei.

(continuare în pagina 2)

DUMINICA
32
DUPĂ RUSALII

Chemarea lui Zaheu

Mântuitorul Hristos a schimbat felul de a fi a lui Zaheu

Preasfințitul Timotei Prahoveanul

Evanghelia ne spune despre Zaheu că era un demnitar al vremii, mai mare peste vameși. Datorită funcției și averii sale, Zaheu nu se bucura de o simpatie în rândul locuitorilor cetății Ierihonului. La momentul trecerii Mântuitorului Hristos prin cetate, oamenii nu i-au făcut loc lui Zaheu ca să îl poată vedea și el pe Mântuitorul. Acesta fiind mic de statură a hotărât să se urce într-un sicomor care putea oferi această priveliște. Mântuitorul a privit către el spunându-i: „Zahee, coboară-te degrabă, căci astăzi în casa ta trebuie să rămân (Luca 19, 5). Și casa aceea nu mai era a unui om păcătos, ci a unui om îndreptat”.

Învățăm din Evanghelia de astăzi că în Biserică se întâlnesc pe deoparte bunătatea și iertarea, iar pe de altă parte sinceritatea oamenilor și dorința lor de îndreptare. Bunătatea lui Dumnezeu, bunătatea și înțelegerea Mântuitorului Hristos, au schimbat felul de a fi a lui Zaheu.

În tezaurul nostru liturgic, în rugăciunile pe care le spunem la biserică sau acasă, se fac multe referiri la această întâlnire a Mântuitorului cu Zaheu vameșul. Cântările pe care le auzim adeseori la biserică amintesc de acest moment. Rugăciunea a IX-a pe care o citim înainte de a primii Trupul și Sângele Mântuitorului ne spune că Domnul nu l-a alungat pe vameșul care s-a căit. În acatistul închinat Mântuitorului Hristos ne rugăm în icosul al 10-lea spunând: „Tămăduiește sufletul meu precum ai tămăduit și iubirea de argint a lui Zaheu vameșul”.

Sfinții care ne împacă

Pr. Constantin Sturzu | Doxologia.ro

(continuare din pagina 1)

Un Părinte zice: „Sunt semne că vine sfârșitul lumii, să acționăm ca atare”. Altul nu neagă, dar spune: „E un zgomot prea devreme”. Un al treilea se retrage în pustie și îndeamnă la rugăciune și la asceză. Asta nu înseamnă că e ceartă sau dezbinare între unii ca aceștia, ca și cum „s-ar fi împărțit Hristos” (Cf. I Corinteni 1, 13), ci doar că fiecare își are lucrarea sa în lume, după cum îi dă Duhul (Cf. Faptele Apostolilor 2, 4). Noi însă, neputincioși și neluminați de Duh Sfânt, putem fi tentați să absolutizăm una dintre pozițiile unor astfel de modele duhovnicești, spre a noastră pierzare și slujind, astfel, duhului dezbinării și al zăniei. **Sfinții Trei Ierarhi ne învață să nu absolutizăm nici o lucrare din Biserică**, ci fiecare să cinstească, în Duh, ceea ce se face spre slava lui Dumnezeu, chiar dacă rezonează mai mult cu viața și învățăturile unui anumit sfânt sau unui anume părinte duhovnicesc.

Dar **Sfinții Trei Ierarhi ne împacă** nu doar între noi, cei din Biserică, ci și, prin învățătura lor, **cu toate cele din lumea aceasta**. Când spun ne împacă, nu înțeleg că îndeamnă la compromis sau concesiile necuvenite, ci spun că ne ajută să dobândim pace în minte și în inimă, nemăslându-ne tulburați de nimic din cele existente.

Ne împacă Sfinții Trei Ierarhi cu științele timpului. Ei înșiși au studiat mai întâi cele izvodite de înțelepciunea omenească, înainte de a se apleca asupra teologiei. Căci, ei ne îndeamnă „să ascultăm învățăturile sfinte și de taină după ce am fost inițiați, mai întâi, în literatura profană. După ce ne-am obișnuit să privim soarele în apă, putem să ne îndreptăm privirile și spre lumina lui” (Sfântul Vasile cel Mare, *Omilii și cuvântări, Omilia a XXII-a, II*).

Ne împacă Sfinții Trei Ierarhi cu fenomenul cultural. Nu în sensul de a accepta și gusta din tot ceea ce se creează în acest domeniu, ci de a ne forma o anumită capacitate de selecție. Spre exemplu, în beletristică: „După cum celelalte ființe se bucură numai de mirosul sau de frumusețea florilor, iar albinele pot lua din flori și mierea, tot așa și aici, oamenii care nu caută în astfel de scrieri numai plăcutul și frumosul pot să scoată din ele și un oarecare folos pentru suflet” (Sfântul Vasile cel Mare, *Omilii și cuvântări, Omilia a XXII-a, II-III*).

Ne împacă Sfinții Trei Ierarhi cu existența celor ce nu cred și nu-L mărturisesc pe Iisus Hristos ca Domn și Mântuitor. E un singur mod de a dobândi pacea, în acest caz, anume fiind noi înșine ucenici vrednici de numele de creștin. „Să facem din pământ cer! (...) Când vor vedea că suntem blânzi, fără mânie, fără

poftă urâtă, neînvidioși, nelacomii, când vor vedea că săvârșim numai fapte bune, vor spune: Dacă aici, pe pământ, creștinii au ajuns îngeri, ce vor fi după ce vor pleca din lumea aceasta? (...) Să avem, dar, grijă de noi înșine, ca să câștigăm și pe păgâni” (Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilii la Matei, omilia XLIII, V*).

Ne împacă Sfinții Trei Ierarhi cu însăși condiția umană, pe acest pământ îmbibat de suferință și plin de inechități strigătoare la cer. E incurajator să aflăm din gura sfinților că toate câte pățimim ne pot fi de folos, cum ne învață, spre exemplu, Sfântul Grigorie Teologul: „Știința medicală urmărește sănătatea și bunăstarea trupului: sau să-l păstreze sănătos sau să-i readucă sănătatea, dacă a pierdut-o, cu toate că nu știm bine dacă sănătatea e de folos celor ce o au; adeseori boala le e de mai mult folos. Cu sănătatea și boala e la fel ca și cu sărăcia și bogăția, cu slava și lipsa de slavă, cu starea socială smerită și starea socială strălucită și cu toate cele care, prin natura lor, stau la mijloc între bine și rău și nu înclină mai mult nici într-o parte, nici în alta, ci ajung bune sau rele prin voia cea liberă și prin felul cum le întrebuițează cei ce le au” (Sfântul Grigorie de Nazianz, *Cuvânt de apărare pentru fuga în Pont*).

Cu alte cuvinte, important este cum ne raportăm noi la cele bune sau rele din viața noastră, ce facem noi din ceea ce trăim. În mâna noastră sunt toate, dacă avem credință în Dumnezeu.

Ne învață Sfinții Trei Ierarhi cum să ne împăcăm între noi. Pacea e mult căutată în acest veac, dar soluțiile nu sunt de natură politică sau socială, ci de natură duhovnicească: „Căci n-ar exista împărțiri și neînțelegeri între oameni, dacă păcatul n-ar fi împărțit firea în două” (Sfântul Vasile cel Mare, *Constituțiile ascetice, cap. XVIII, II*).

Ne împacă Sfinții Trei Ierarhi chiar și cu existența diavolului. Lupta cu acest vrăjmaș nu trebuie să ne sperie: „De te întreabă cineva de ce l-ai lăsat Dumnezeu pe diavol (pe pământ), așa să-i răspunzi: că pe cei treji și veghetori nu numai că nu i-a vătămat vreodată, ba chiar le-a fost de folos, nu voind el, desigur, fiindcă e viclan, ci datorită curajului lor, pentru că s-au folosit cum trebuie de viclenia lui” (Sfântul Ioan Gură de Aur, *Diavolul și magia*).

Cei trei mari și slăviți sfinți prăznuiți pe 30 ianuarie **ne învață**, în toate cele ce s-ar putea enumera, **meșteșugul prin care dobândim pacea totală**, cea care nu se mai poate lua de la noi, pentru că izvorăște din însăși prezența lui Dumnezeu în viața noastră. Ei sunt apostoli ai împăcării și ai unității, ai armoniei și ai comuniunii spre care ne cheamă Domnul iubirii desăvârșite.

12 îndemnuri ale Mitropolitului Bartolomeu Anania

10 ani de la trecerea la Domnul
(† 31 ianuarie 2011)

1 Recunoștința nu este o virtute, ci este o bună deprindere; face parte din codul manierelor elegante, că știi să te porți.

2 Nu este important că pleci, important e să te întorci. Să nu mori rătăcind prin străinătăți, fără să îți aduci aminte că ai un părinte care te așteaptă cu brațele deschise.

3 Singurul lucru cert în viața aceasta este moartea.

4 Când te găsești în fundul prăpastiei să nu disperii, iar dacă ai ajuns în vârful muntelui să nu amețești. Și să știi că această a doua amețeală este mai mare decât cea dintâi. Pentru că în fundul prăpastiei apelezi la rugăciune ca izvor de putere. Când ai ajuns în vârful muntelui, uiți de ea.

5 Nimeni nu l-a văzut pe Iisus înviind, dar mulți au fost cei care l-au văzut înviat. Faptul în sine al Învierii nu a avut martori. El s-a petrecut în intimitatea mormântului, fără ca vreun ochi omenească să fi avut acces la singura minune pe care Domnul Și-o anunțase în repetate rânduri, dar căreia nimeni nu-i dăduse crezare.

6 Dorul este un sentiment. Poate cel mai frumos sentiment care poate să îl aibă cineva. Dacă cel mai frumos sentiment și dumnezeiesc este iubirea, iubirea presupune neapărat sentimentul durerii.

7 În „Cred Doamne ajută necredinței mele”, pe de o parte este expresia credinței iar pe de altă parte expresia corectă a conștiinței. Prin urmare, credința ta de om nu este niciodată suficientă ca să umple măsura de sus.

8 Dacă după moarte nu mai e nimic, ce rost mai are să trăiești, să sperii, să te lupți...

9 Urcușul către mântuire încet, dar sigur, este să fii azi mai bun decât ieri și mâine mai bun decât azi.

10 Este în firea lucrurilor ca un tânăr să fie curios. Fiți curioși! Cât se poate de curioși. În știința noastră, în setea voastră de carte, în setea voastră de educație, fiecare unde îl trage inima, dar nu lăsați curiozitatea să umble acolo unde este în primejdie. Oricât ai fi de curios, nu-ți vei pune mâna într-un cuib de vipere.

11 Rugăciunea este cea care străbate orice zid.

12 Liturgia este Împărăția lui Dumnezeu deja venită pe pământ. Binecuvântând împărăția, preotul binecuvintează liturgia care urmează să se desfășoare.